

Forfatter: Grundtvig, Svend Hersleb

Titel: BREV TIL: Grundtvig, Meta Cathrine Marie Bang FRA: Grundtvig, Svend Hersleb (1849-01-29)

Citation: Grundtvig, Svend Hersleb: "BREV TIL: Grundtvig, Meta Cathrine Marie Bang FRA: Grundtvig, Svend Hersleb (1849-01-29)", i *N. F. S. Grundtvig og hans nærmeste Slægt under Treaarskrigen - En brevveksling*, G. E. C. Gads Forlag, s. 198. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991765-000-shoot-L0019917650000129.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvig og hans nærmeste Slægt under Treaarskrigen - En brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Svend Grundtvig til Søsteren.
Sønderborg d. 29de Januar 1849.

Kjære Meta!

Ja, jeg mærker jo nok, at min Kjøbenhavnsrejse ikke har været mig til mindste Nytte: som Du veed, rejste jeg did, for mundtlig at besvare en heel Deel Breve, som jeg ellers med Pennen skulde have besvaret eller dog gjengjældt eet for eet; og da jeg nu uendelig hellere modtager end selv skriver Breve, saa rejste jeg — på den Regning, at jeg selv skulde regnes dog i det mindste for lige med et Brev fra min egen Haand — lige til Kjøbenhavn, for paa denne Maade at klare den paaløbne uskatterlige og derfor ikke let betalelige Gjæld, ja, maaskee endogsaa erhværv mig et lille Overskud, hvoraf jeg siden i al Mag kunde trække Renterne. Kort sagt: mit udsvævende Haab var, at forvandle alle mine kjære Creditorer til lige saa mange gode Debitorer.

Denne min Regning var vistnok formelt aldeles rigtig; thi et personligt Besøg som Svar paa et Brev er i det mindste lige for lige, om ikke endda lidt mere. Men jeg kan jo ikke nægte, at Sagen i sin Realitet har antaget et noget forandret Udseende, fornemmelig ved den aldeles exempelløse Behandling, der i Kjøbenhavn blev mig til Deel; thi derved er Sagen bleven stillet reent paa den anden Ende, saa den Gjæld, hvori jeg ved min Ankomst til Staden vitterlig stod i til Dig og så mange andre kjære Venner og Frænder, (en Gjæld, som jeg jo netop ved denne min Ankomst vilde klare) den — langt fra at betales eller dog formindskes ved smaa Afdrag, — meget mere daglig voxte, ikke blot ved de påløbende Renter og Renters Renter, men s. 199også ved bestandige nye Tilskud af det »bestandig venskabelige Selskabs« Kasse. Derfor: fordi jeg endelig indsaae at jeg aldeles havde forregnet mig og daglig sank dybere og dybere i Gjælden, der alt forhen var grumme nær ved mine Øren, derfor var det netop ogsaa jeg til sidst i Fortvivelse forlod Hovedstaden. Imidlertid: jeg er nu ikke mere fortvivlet, thi jeg har fortvivlet — om nogensinde at komme ud af denne min bundløse Gjæld, hvoraf ikke den mindste Deel staaer paa Din Conto, — har saa aldeles fortvivlet om nogensinde at tilbagebetale den, at jeg endogsaa ganske har slaaet alle smaa maanedlige eller ugenlige Afbedrag af Hovedet; (den eneste Maade skulde da saa være den i Adresseavisen saa meget yndede, thi der hedder det jo bestandig at de søgte »3 Rbdlr.« skulle blive tilbagebetalte »med Taknemlighed«.) — Tro derfor ikke, at jeg ved nu atter at begynde Brevvexlingen har tænkt paa at begynde Afbetalingen; ingenlunde, det er kun en Forskrivning for, at jeg vedkjender mig Gjælden til Dig [og] alle det ovennævnte Selskabs øvrige Medlemmer, en Gjæld, som passende kan udtrykkes med et liggende 8tal, som figura udviser ∞.

»Au, au, mit ene Knæ!« o. s. v. — ¹⁾.

Johan lod mig forleden Dag see et Brev, han havde skrevet til Kjøbenhavn, og hvori han beklager sig bitterlig over det aandsfor-tærende Garnisonsliv, vi føre herovre. Uden at ville modsige ham, eller rettere den Stemning, der stiller Forholdene i et saadant Lys, så vil jeg dog bemærke, at de ogsaa kunne opfattes under et gunstigere Synspunkt. Make the best of everything, det er nu engang mit princip, og det stræber jeg da ogsaa her at følge. Det maa tilstaaes, at skjøndt vort Liv her bestaaer i evigt Slid og Slæb med en Hoben i og for sig kun lidet indholdsrige eller sjælefyldende Forretninger, saa savner det da ikke ganske sine interessantere Sider. Lad mig nævne, hvad der for Øjeblikket ligger mig nærmest: det var min Vagt igaar paa Slottet. Det var et forskrækkeligt Vejr inat, af den Slags, som man i Kbhn. siger, at det ikke er til at jage en Hund ud i (men saadanne Talemaader gjælder nu slet ikke her). Det var stærk Storm, Paalandsvind og som en Følge deraf høj Vandstand; Vandet gik flere Steder heelt op i Husene. Sneen øste ned, thi det var Tøvejr, saa det var halv Sne og halv Vand, der i tætte Strømme kom drivende ned af Himmelen. I en saadan Nat at gaae sig en Ronde langs med Stranden, stundom i Vand til Knæene, hørende kun Vindens Hyl og Vandets Brummen, s. 200pludselig afbrudt af en usynlig Skildvagts Anraab: »Holdt! Hvem der?«, ledsaget af den klapprende Lyd, som Geværer giver, idet det lægges an paa En, — en saadan Spadseretur er saa ejendommelig, at den ikke kan kaldes aandsfortærende, men snarere aandsopbyggende. Og saadan en Tour havde jeg to Gange i Nat (Kl. 12 og Kl. 4), hver Tour varende 1 1/2 Time. — Saa igjen i Mellemtiden at sidde ved det ensomme Lys oppe i min Vagtstue (Officeren har sit eget Vagtkammer oppe i Slottet, medens Vagten har sin Stue nede i Porten) paa Slottet: et lille afsides Kammer i et af de gamle Taarne, hvor man — især i saadan en Nat — hører Vindens Hvinen, idet den løber omkring og pusler i alle de Krinkelkroge, en saadan gammel Ruin altid har, — ogsaa det var en ejendommelig Situation; ogsaa det fremkalder saa mange ellers slumrende Tanker og Følelser i Sjælen, at man ikke kan nægte det er interessant. — Ved at tale saa meget om Vagten mindes jeg om, at vi nu have faaet Musik her til Øen, 1ste Brigades Musikcorps, der idag for første Gang trak op i Spidsen for Vagten fra Pladsen foran Generalens Bolig, hvor det først musicerede 1/2 Time. Det er en stor Trøst, thi vi hørte ellers ikke anden Musik, end vore Hornblæseres falske Signaltoner og Stadsmusicanternes ikke meget mindre falske Bierfidlerier i Theatret.

Sønderborg d. 6te Februar 49.

Den i det Foregaaende meget omtalte »interessante« Vagt havde saa interessante Følger for mig, at jeg først nu faaer dette Brev sluttet og afsendt. Da jeg skriver nogle Linier til Moder, saa vil jeg ikke fortsætte her, men kun bede Dig hilse Peter saa meget. Jeg haaber da at han har faaet mit Brev med 30 R. Bed ham (og bed med det samme Dig selv) om snart at skrive til sin og Din

Grundtvig, Svend Hersleb, *N. F. S. Grundtvig og hans nærmeste Slægt under Treaarskrigen - En brevvæksling,*

hengivne Broder
Svend.